

Frankrijk

Het bos La Grangette

Afgelopen jaar kon Longo maï door de enorme steun van veel mensen in Zwitserland en Nederland het bos La Grangette kopen. De 60 ha grenzen aan het terrein van onze coöperatie Treynas in het Franse Centraal Massief.

In Treynas waren we uitermate opgelucht toen de koop gesloten was. De houtvesting en de timmerij vormen een belangrijk deel van onze levensbasis. Bij de houtvesting combineren we de inzet van paarden met die van machines en dat levert grote voordelen op. Voordat we begonnen met de exploitatie van La Grangette, inventariseerden we het hele terrein. De percelen verschillen erg van elkaar. Zo groeit in een kwart van het bos een grote diversiteit aan loofbomen van verschillende leeftijden. Geen reden daarop dit moment iets aan te veranderen, vooral ook omdat iemand er blijkbaar een hert heeft gezien en de wolf ook niet ver weg is. Misschien laten we dit gedeelte echt als een natuurreservaat staan.

Noodzakelijke ingreep

In een ander gedeelte van het bos staat echter de Vancouverden rij aan rij. Deze snelgroeiende boomsoort werd in de jaren zestig geplant en is helemaal niet geschikt voor de streek. Gevolg is dat na een jaar of dertig de bomen beginnen te sterven. Dat is geen mooi aanblik en bovendien is dat gevaarlijk door afbrekend hout. Zou deze densoort verspreid over het bos staan, dan hadden we ervoor kunnen kiezen de bomen te laten afsterven en het dode hout te laten liggen. Maar gezien de absolute monocultuur op dit stuk, kozen onze houthakkers voor

een radicale aanpak. Alle bomen werden afgelopen maart en april gekapt. Het was de eerste grote operatie in La Grangette en ook de eerste keer dat we op dit terrein een cursus houthakken konden aanbieden. In september hebben we het hout eruit gesleept. Hiervoor zetten we alle middelen in die we hadden: paarden, kabel en trekker en een geleende kabelbaan. Ook hier namen enkele jongeren deel die belangstelling hebben voor onze manier van werken. Op het lege stuk is nu plaats voor natuurlijke bosgroei, met selectiemogelijkheden voor het geval de Vancouverden te veel is uitgezaaid. Het hout konden we verkopen voor de fabricage van pallets en verpakking. Het is goed te weten dat het verboden is de Vancouverden te gebruiken voor dakstoelen en andere dragende constructies, omdat het hout als glas kan breken. Met de opbrengst van de verkoop konden we een tweedehands rups kopen om de bosweg aan te leggen, die nodig is voor de exploitatie van de vele steile hellingen van La Grangette. De nieuwe weg legde ook de oude boerderij van La Grangette weer vrij, die helemaal onder de douglasdennen was verdwenen. Dat beviel vooral de mensen uit de omgeving die nog veel herinneringen aan deze plaats hadden.

Afgelopen herfst dunden we meerdere percelen sparren uit. Zo scheppen we lichtere plaatsen in het bos,

Uitleg van Florent tijdens een cursus houtslepen met paarden.

waar loofbomen kunnen groeien. Het kleinere afgehakte hout hebben we op de grond laten liggen om het bodemleven te verrijken en levensruimte te scheppen voor kleinere dieren.

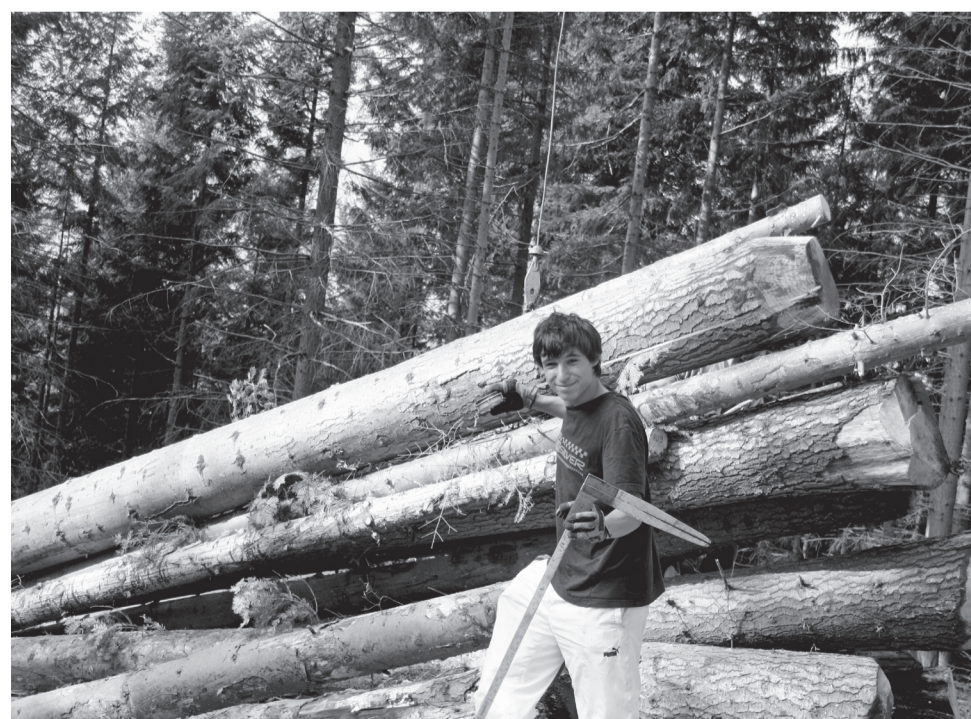
Stages

De afwisselende begroeiing van het bos en de ligging ervan geven enorm veel mogelijkheden goede opleidingen aan te bieden. Met de hulp van een vereniging in de Rhone Alpes die zich inzet voor de verspreiding van het werken met paarden, hebben we vier stages van elk vijf dagen kunnen aanbieden in het houtslepen. Aan elke stage namen vijf tot zeven stagiaires deel. Florent Daloz, een vriend en professionele houtsleper, leidde zowel het theoretische deel als het praktische werk. Deze stages geven ons elke keer weer een hoop energie. De ontmoetingen zijn vruchtbaar, ook al zijn er

af en toe taalmoeilijkheden omdat er ook mensen meedoen die enkel Spaans praten.

Sinds we dit bos bezitten, nemen het aantal projecten bij ons in Treynas toe. Voor dit jaar zijn al meerdere stages in het werken met paarden gepland, zowel voor beginners als voor ervaren mensen. En dan willen we ook experimenteren met het hakken van groot hout op steile hellingen. Hiervoor denken we nog na over de aanschaf van een kabelbaan. Dit zou een goede investering kunnen zijn om het werk met de paarden te complementeren, maar de kosten zijn erg hoog. We willen bij deze nog eens iedereen bedanken die meegeholpen heeft met een financiële bijdrage. Dit bos geeft ons werkelijk een nieuw perspectief en stelt ons in staat onze ideeën over ecologisch zinvol bosbeheer in praktijk te brengen.

Manuel Merlhiot

Ivan, student filosofie in Parijs, is een van de jongeren die in Treynas regelmatig meehelpt en daarbij praktische ervaring opdoen.

Spanje

Bomen planten

Afgelopen december reisde een groep mensen uit de Zuid-Franse en Zwitserse coöperaties naar Andalusië om bomen te planten op de bezette finca Somonte.

Sinds tien maanden bezetten landarbeiders van de vakbond SOC-SAT de finca Somonte. De finca is 400 ha groot en ligt in de buurt van de stad Palma del Rio en de rivier Guadalquivir in de Andalusische provincie Cordoba. Het terrein is eigendom van de regio Andalusië en ligt al jaren braak. Desondanks vloeiden de landbouwsubsidies van de EU de overheidskas in.

Afgelopen april werden de eerste bezetters er uitgezet door de Guardia Civil, maar de volgende dag

keerde de groep weer terug. Sindsdien heeft de regering van Andalusië geen nieuwe aanvraag tot uitzetting ingediend, maar deze dreiging blijft de groep boven het hoofd hangen. Ongeveer 25 mensen leven permanent op Somonte. Ze hebben alle twee de huizen en de drie grote schuren in gebruik genomen. Met de hulp van werklozen, dagloners en sympathisanten uit heel Spanje hebben ze een tuin aangelegd van ongeveer drie hectare. Een gedeelte van de oogst verkopen ze op de

streekmarkt. Behalve de tuin hebben ze nog 40 ha geploegd en er tarwe gezaaid. De groep staat nogal onder druk door de financiële problemen en de onzekere juridische situatie. En dan moeten ze de regering snel laten zien dat ze alle 400 ha willen verbouwen, terwijl ze ook tijd nodig hebben om een goed exploitatieplan uit te werken. Van een paar monoculturen op de akkers zal de groep niet kunnen leven. Het is nodig na te denken over veelzijdige culturen, de verwerking van de producten en over directe afzet in de streek. Iemand stelde voor, schapen te houden om de stoppelvelden te beweiden. Daardoor zou ook het bemestingsprobleem voor een gedeelte kunnen worden opgelost. Op lange termijn is het de wens een levensbasis te scheppen voor zo'n honderd mensen.

Bomen en heggen

De groep ter plaatse heeft als eerste prioriteit het planten van veel bomen. Een groot deel van het land is blootgesteld aan erosie door de vroegere monoculturen en de ontbossing. Het planten van bomen en heggen moet het land zodanig afschermen dat er ruimte ontstaat voor een veelzijdige ecologische landbouw. Dit idee is bovendien een duidelijk signaal voor de Andalusische regering, dat de mensen zich er duurzaam willen vestigen. Ze wensen zowel heggen tussen de velden, langs de wegen en langs de grens van het domein, als twee boomgaarden van elk 2,5 ha en een stuk bos. En dat vooral met soorten die uit de buurt afkomstig zijn en weinig of geen extra water nodig hebben. Voor dit plan zijn duizenden bomen nodig. De eerste plantactie kon begin december starten dankzij een gift van 1350 bomen door de milieuvereniging "Ecologistas en accion" uit Cordoba. Met ongeveer vijftig mensen (van Somonte, uit de buurt, uit Longo maï, van de beweging Reclaim the Fields uit Frankrijk en van meerdere collectieve projecten in Spanje) werden op een dag 650 bomen en struiken geplant aan de grens van het domein. Het weekend daarna werd de rest geplant door 60 sympathisanten uit Sevilla. Gedurende deze winter gaat de plantactie door, mits er genoeg bomen kunnen worden aangeschaft. De groep heeft

een oproep gedaan in Spanje om daarvoor geld te vinden.

Steun gevraagd

De algemene situatie in Andalusië is alarmerend. De florerende bouwsector is ingestort, de werkloosheid is enorm. Velen zoeken naar een uitweg om hun overleven zeker te stellen. In tegenstelling tot Griekenland, waar veel mensen toegang tot land hebben via familiebanden, zijn in Andalusië de grootgrondbezitters aan de macht. En ondanks alle beloftes van hogerhand een landhervorming te bewerkstelligen, is daar nog steeds niets van gekomen. In Palma del Rio is de lobby van de grootgrondbezitters bijzonder sterk. De verhouding tussen hen en de dagloners is gespannen. Deze spanningen zijn terug te voeren op de Spaanse Burgeroorlog, toen een plaatselijke grootgrondbezitter onder het bewind van Franco honderden dagloners lieten vermoorden. De werkgevers in de streek houden nu een soort zwarte lijst bij. Elke dagloner die zich openlijk voor de bezetting van Somonte inzet, heeft het moeilijk elders werk te vinden. De bezetting is een groot probleem voor de Andalusische regering. Omdat alle beloofde landhervormingen niet hebben plaatsgevonden en er werkelijk een hongerprobleem dreigt te ontstaan, kunnen ze zich politiek niet meer veroorloven de bezetters eruit te zetten. Maar ze willen ook geen precedent scheppen door de bezetting te legaliseren. Een optie schijnt te zijn de zaak over te dragen aan de gemeente van Palma del Rio, wat gezien de sterke lobby van grootgrondbezitters ter plaatse en de huidige verhoudingen zeker geen goede optie is voor de Somonte-bezetters.

We doen nu een oproep aan iedereen, al dan niet georganiseerd in groepen of verenigingen, brieven te sturen aan de regering in Andalusië of aan de Spaanse ambassade van hun land. We vragen het beheer van Somonte direct af te staan aan de bezetters, zonder tussenkomst van de gemeente Palma del Rio. Adres: Ambassade Spanje, Lange Voorhout 50, 2514 EG Den Haag. Indien mogelijk, graag een kopie aan de Stichting Pro Longo maï.

Raymond Gétaz

Frankrijk

Zonder chip op stal!

In de Europese Unie bestaat sinds 2010 de elektronische identificatie- en registratieregeling voor schapen en geiten. In juli 2013 moeten alle dieren een elektronisch merkteken hebben. Vooral kleine veetelers hebben hier geen voordeel bij en zijn bang voor de consequenties.

De ezelin Georgette en de schapefokkers informeren de burgemeester van de stad Forcalquier in de Alpes de Haute Provence over de nieuwe regelgeving en roepen hem op hun protest tegen de elektronische identificatie te steunen.

De I&R verordening wordt gesteund door de lobby's van de micro-elektronische en de voedingsmiddelenindustrie. Ze werken nauw samen met de gezondheidsdiensten van meerdere Europese landen waar de schapenteelt een belangrijke plaats inneemt.

De Fransen en de Spanjaarden waren de eersten om de maatregel voor te stellen en hem door de EU in 2003 te laten bezegelen. In Frankrijk wordt de maatregel gesteund door de FNO, de grootste beroepsorganisatie van schapentelers. Die ziet in deze methode meer mogelijkheden voor een selectie op basis van genetische eigenschappen en hoopt zo de concurrentie uit Nieuw-Zeeland en Australië een stapje voor te zijn. De bedrijven worden gemoderniseerd onder het mom de Europese handel te volgen.

Het argument aangifteplichtige dierziekten snel en gemakkelijk te kunnen traceren was doorslaggevend. In de praktijk functioneert het oude systeem van oormerken en tatoeages echter ruim voldoende. Oostenrijk, een land met een kleine schapen- en geitenvleesproductie, kon zelf kiezen en behoudt daarom het systeem van tatoeage en oormerken.

Een voor de grote veehouders welkom neveneffect is de grote schoonmaak in de sector, die met de verordening gepaard gaat. Vele kleine veetelers zullen ten onder gaan door de stijgende kosten. De elektronische oormerken zijn duur: voor het inbrengen van maagbolussen is een speciale applicator nodig, een afleesapparaat kost meer dan 160 euro en elk bedrijf moet meebetalen aan de kosten van de centrale database. Een ander probleem is, dat de gegevens van de centrale database zonder al te veel moeite

door iedereen kunnen worden opgevraagd. Hiermee wordt de privacy van de schapen- en geitenhouders geschaad.

Protesten

De "elektronisering" van schapen en geiten gebeurt stapsgewijs. Een dubbele etikettering met registratieplicht moet de veehouders laten wennen aan het nieuwe systeem. In het begin was de registratieplicht alleen van toepassing op de dieren die in 2010 en 2011 werden geboren. Vanaf juli 2013 moet de hele kudde eraan geloven.

De strafmaatregelen liegen er niet om. De veehouders die weigeren chips in te zetten riskeren een subsidiestop en een verbod op de transhumance, de schapentrek die in veel streken het overleven van het schapenfokkersbedrijf mogelijk maakt. Ook kan het gebeuren dat een slachterij weigert de dieren aan te nemen.

Sinds 2010 is er in Frankrijk een groeiend protest tegen de verordening. De boerenbond Confédération Paysanne, waarbij vooral kleinschalige boeren betrokken zijn, verzet zich niet tegen elke vorm van identificatieplicht, maar wel tegen deze elektronische vorm. De verordening wordt ingeschat als overdreven, als een manier om de industrie te subsidiëren via de veetelers, als een methode om de hele veeteelt te mechaniseren. De vakbond betwijfelt ook of deze methode een goed middel is om besmettelijke dierziekten te bestrijden.

Een kind plant een boom op de finca Somonte: een voorschot op de toekomst.

In Frankrijk is een protest van veehouders tegen maatregelen van de overheid niet nieuw. Net als bij het verzet tegen de verplichte blauwtong-vaccinatie enkele jaren geleden, protesteren nu honderden veetelers in meerdere departementen. Ook de consumenten worden betrokken bij de acties. Op grote markten, landbouwbeurzen en op de stoep voor de verantwoordelijke departementale diensten vinden regelmatig manifestaties plaats. Er circuleren petitieën die ook worden ondertekend door lokale en regionale raadsleden. Ook in onze Franse coöperaties houden we schapen en geiten. We

zien het nut niet in van deze EU-verordening en hebben geen zin te zwichten voor onnodige, overdreven en onrechtvaardige regelgeving. Afgezien van de technische kanten van de zaak, gaat het ons ook om de vrijheid dieren te houden zonder onnodige kunstgrepen. De elektronische chip staat symbool voor een overheidsbeleid dat de afstand tussen veeteler en zijn dieren vergroot en de veeteelt bestempelt als een puur industriële bedrijfstak. In de Provence hebben we veel medestrijders gevonden. De protesten, manifestaties, discussies en debatten duren voort!

Antoine de Ruffray

De kijktuin met oude graansoorten op Hof Ulenkrug in Mecklenburg. Elk jaar oogsten we met de hand rond de honderd verschillende graansoorten uit de collectie van het Noodcomité voor het behoud van de tarwediversiteit.

Europa

Beursberichten

De lente komt eraan en dus is het seizoen voor de zadenruilbeurzen weer geopend! Op 2 maart kunt u terecht in Den Bosch en wie zin heeft in een langere reis, kan op 24 maart deelnemen aan de eerste internationale zadenruilbeurs in Zwitserland.

Waarom een zadenruilbeurs? Toen we in 2008 begonnen met de zaaigoedcampagne "Toekomst zaaierdiversiteit oogsten", was het doel de aandacht van het publiek te richten op de plannen van de Europese regering voor een nieuwe zaaigoedregeling. De nieuwe wetsvoorstellen versterken de monopoliepositie van enkele multinationale chemieconcerns op de zaaigoedmarkt en beperken het verbouwen en verbreiden

van landelijke soorten. De talrijke protesten van zaaigoednetwerken, verenigingen, boeren en tuinders vertragen de plannen van de Europese overheid al sinds twee jaar. Tijdens de campagne was duidelijk geworden dat zadenruilbeurzen een zeer aansprekende en concrete mogelijkheid zijn "nee" te zeggen tegen patenten, gentechniek, registratieplichten voor landelijke soorten en verlies van de rijkdom aan

cultuurgewassen.

Het principe van een zadenruilbeurs is eenvoudig: in de moestuinen, gemeenschapstuinen, tuinbouwbedrijven en boerderijen groeit en bloeit een grote diversiteit aan bloemen en groente. Bij de zaadvermeerdering is de oogst vaak hoger dan nodig voor de jaarlijkse verbouw. Bij de zadenruilbeurs kan iedereen zaadvast, niet genetisch gemanipuleerd zaaigoed meebrengen en in kleine hoeveelheden ter beschikking stellen. De ontvanger zaait en oogst na een, twee of drie jaar (al naar gelang het gewas) genoeg planten voor zowel de consumptie als de zaadvermeerdering. Het overschot gaat weer naar de volgende zadenruilbeurs. Ook wie (nog) geen eigen zaaigoed kan meebrengen, kan zeker zaden krijgen om een tuin te beginnen, gratis of in ruil voor een kleine gift. Zaaigoed verdelen als cadeau is een centrale gedachte. Daarmee maken we duidelijk dat we zaaigoed beschouwen als gemeenschapsgoed en niet als winstgevend marktproduct. Ook de sociale component speelt een grote rol. We ontmoeten elkaar rond de tafels, eten samen en wisselen ervaringen en kennis uit. Zo sluiten we aan bij oude tradities die nog in meerdere Afrikaanse landen, India en Bangladesh bestaan. In streken met kleinschalige landbouw heeft het zaaigoed een spirituele, culturele, sociale en economische betekenis. De ruil vindt vaak plaats over de grenzen heen en is een feestelijke aangelegenheid. Zo vertelde een Malinees ons op de zaaigoedconferentie in Halle in 2007 over de grensoverschrijdende zadenruil tussen boeren en boerinnen uit Senegal, Mali en Burkina Faso. Vooral vrouwen ontwikkelen en behouden de soorten hier. Genbanken bestaan niet. De eigen zadenvermeerdering en de ruil versterken de onafhankelijkheid van de kleinschalige landbouw en garanderen het voortbestaan van de gewassen die aangepast zijn aan het klimaat, de grond, de verbouwmethoden en de voedingsgewoontes. In veel Europese landen zijn de laatste tien jaar zadenruilbeurzen ontstaan uit protest tegen de macht van chemie- en zaaigoedconcerns en de wetten die deze macht verster-

ken. "Seedy Sunday" in Engeland brengt sinds 2002 elk jaar in februari zo'n tweeduizend mensen op de been. In maart 2011 organiseerden we in het kader van de campagne "Toekomst zaaierdiversiteit oogsten" in Brussel de eerste internationale zadenruilbeurs tegen de nieuwe Europese wetsvoorstellen. In maart 2012 organiseerde ASEED in Amsterdam eveneens een grote zadenruilbeurs met workshops en films. In april dat jaar waren enkele mensen uit Longo maï ook in Griekenland op het zaaigoedfestival van Peliti. Daar kwamen ongeveer zeventigduizend mensen op af die elkaar zaaigoed schenken, samen eten en feest vieren. Het hoeft echter niet altijd zo grootchalig te zijn. Juist de kleine, lokale en regionale zaden- en plantenruilbeurzen geven vaak meer gelegenheid elkaar te leren kennen en ervaringen uit te wisselen. Op onze boerderij Hof Ulenkrug in het Noord-Duitse Mecklenburg organiseren we sinds 2008 elk voorjaar een zadenruilbeurs, waar tussen de 80 en 100 mensen naar toe komen. Al in het jaar daarna vonden drie ruilbeurzen in de streek plaats en dit jaar zijn het er zoveel, dat we het niet meer kunnen bijhouden!

Ieke Dekker

Goede oogst voor tuinrebellen in Oostenrijk

Wat hebben „Blauwe elise“, „Piraat“ en „Magyar Rosza“ met elkaar te maken? Deze aardappelsoorten zijn niet geregistreerd in de EU en daarom illegaal. Het is volgens de laatste EU-richtlijnen verboden zaai- of pootgoed van deze soorten uit eigen oogst te winnen, het te kweken en weg te geven of te verkopen aan anderen. De scholieren van de tweede klas middelbare school in Bad Eisenkappel in Karinthië zagen dat verbod niet zo zitten. Tijdens de biologielees kwam de aardappel aan de orde. Een mooie gelegenheid dieper op het onderwerp in te gaan en een eigen aardappelveld aan te leggen. Heike van de Longo maï-coöperatie Hof Stopar en lid van de vereniging Arche Noah zocht naar 33 niet-geregistreerde aardappelsoorten. De scholieren pootten de aardappels in het voorjaar van 2012 volgens een precies omschreven verbouwplan. In september werd er geoogst, gesorteerd en geproefd. De rode, blauwe en gele knollen zullen weer in omloop worden gebracht. Elke helper heeft zijn lievelingssoort mee naar huis genomen om die komende april in de eigen tuin te poten.

ASEED, Plantage Doklaan 12 a, 1018 CM Amsterdam.

Tel: 020-6682236, info@aseed.net

Website: www.aseed.net.

Informatie over de beurs in Zwitserland kunt u bij de Stichting Pro Longo maï in Amsterdam aanvragen.

Werkbespreking van het ontvangstcomité van het vakantiedorp

Vakantie in de Provence

Het afgelopen jaar was het vakantiedorp Les Magnans weer vol geboekt. De gasten kwamen vooral uit Frankrijk, maar ook uit Zwitserland, Duitsland, Oostenrijk en Nederland.

Veel mensen zoeken gewoon ontspanning in deze wonderschone omgeving, die vele aantrekkelijke uitstapjes te bieden heeft. 's Avonds kun je onder de moerbeiboom genieten van de stilte in Magnans en de zonsondergang bewonderen. Of je kunt met andere gasten een praatje aanknopen, terwijl de kinderen door het dorp rennen en met elkaar uitmaken in welk huis de beste pizza wordt gebakken. De "Tilleul", het huis met 16 slaapplekken en een grote zaal voor bijeenkomsten, bood plaats aan meerdere groepen: een koor, jazzmuzikanten, een cursus schilderen en boetsen en een cursus osteopathie. In september kwam een hele groep uit Noord-Duitsland die zich een week lang bezig hield met determinatie, verwerking en gebruik van de kruiden van de Provence. Grotere groepen huren ook meerdere huizen of het hele dorp, als er bijvoorbeeld een bruiloft te vieren is of een grote bijeenkomst op het programma staat. Zo komt elk jaar een studiejaar toekomstige hoveniers naar Les Magnans. Zij trekken

door de streek op zoek naar plekken waar ze, in samenspraak met de daar wonende mensen, min of meer artistieke aanpassingen kunnen doorvoeren. Ze krijgen van ons elke ochtend een goed gevulde picknickmand mee en 's avonds wandelen ze met z'n allen, leraren en studenten, de twee kilometer naar het restaurant Le Mouton Noir in Pierrierue. Daar staat hen dan een warme maaltijd te wachten, gekookt door enkele goede koks en kokkinnen uit de coöperatie Grange neuve. Hoogtij was het ook toen de vereniging van homeopathische dierenartsen hun jaarlijkse bijeenkomst hielden. Ter gelegenheid van hun tienjarig bestaan organiseerden ze in het buurdorp Lurs publieke debatten over een zinvolle veeteelt, een die de behoefte van mens en dier respecteert. Deze geanimeerde discussies werden door de mobiele studio van onze Radio Zinzine in de hele streek uitgezonden. We hopen ook dit jaar weer veel gasten welkom te heten in Les Magnans. Groepen vanaf 15 personen kunnen bij ons ook extra maaltijden of half- en volpension bestellen. Informatie vindt u op de website www.auxsaisons.fr
 Contactadres: Longo maï, Les Saisons, Les Magnans, F-04300 Pierrerie. Tel. 0033 492 75 18 86.
 Email: les.saisons@longomai.org
 Karola Kolbe

Colofon

Het Nieuws uit Longo maï verschijnt drie keer per jaar
 Hoofdredactie: Babette Stipp
 Productie: Michael Rössler, Ieke Dekker
 Druk: Kunsthausverlag Boddin

Contactadres:
 Stichting Pro Longo maï
 Polanenstraat 79
 1013 VS Amsterdam
 Tel. 06 28 45 17 62
 ING Bank 314983
info@longomai.nl - www.longomai.nl

Le Montois, CH-2863 Undervelier
 Tel. 0041 32 42 65 971

Grange neuve, F-04300 Limans
 Tel. 0033 492 73 05 98

Hof Ulenkrug, Stubbendorf 68
 D-17159 Dargun
 Tel. 0049 39959 23881

Hof Stopar, Lobnik 16
 A-9135 Eisenkappel
 Tel. 0043 4238 8705

Dat het lang mag duren

Longo maï viert dit jaar zijn veertigste verjaardag. Een goede gelegenheid om de basisbeginselen te toetsen aan de huidige samenleving.

In december 1972 vond in Bazel een bijeenkomst plaats van jongeren uit diverse Europese landen. Ze besloten gemeenschappen te vormen in economisch en sociaal benadeelde berg- en randgebieden in Europa. Ze eisten van hun regeringen de beschikking over enkele vierkante kilometers land, om coöperaties te realiseren op basis van zelfbestuur, gemeenschappelijk leven en solidair werken. Omdat geen enkele regering inging op hun oproep, trokken de pioniers er in het voorjaar van 1973 zelf op uit om land te zoeken. Op een verlaten heuvel in de Provence richtten ze de eerste coöperatie op met de naam "Longo maï", een oude provençaalse groet die "lang leven" of "dat het lang mag duren" betekent.

In 1974 vierden ze de oprichting van deze coöperatie in Bazel met een groot feest op de Münsterplatz. De bekende Bazelse kunstenaar Celestino Piatti schonk bij die gelegenheid de lithografie met de Longo maï-geit. De lithografie symboliseert de geest van deze start. Met een rode tong, een rode uier, spitse horens en het nodige materiaal over de schouder zoekt de geit moedig en eigenzinnig naar een eigen weg.

Nu, 40 jaar later, bestaan er tien levensgemeenschappen in vier Europese landen, in de Oekraïne en in Costa Rica. De talrijke jongeren die om hulp en advies vragen, bewijzen dat het idee van Longo maï ook in deze tijd nog steeds toepasselijk is. Honderdduizenden jongeren vinden in Europa geen werk en hebben geen doel voor ogen. Vier decennia en enkele economische crises later zien velen dat de zoektocht naar alternatieve economische modellen van levensbelang is. De vraag naar de basis van onze voedselvoorziening is een breed bediscussieerd politiek thema geworden. Met het oog op de verspilling van onze grondstoffen en de milieuvervuiling

denken veel mensen er over na hoe een wereld er uit zou kunnen zien zonder economische groei als drijvende kracht.

In het kader van de veertigste verjaardag van Longo maï wordt in Zwitserland een tentoonstelling ingericht over de huidige activiteiten van onze coöperatieve beweging. De thema's zelfbestuur, landbouw, sociale economie en politiek staan in het middelpunt. Het gaat er ons niet om met de tentoonstelling de loftrumpet te steken over ons veertigjarig bestaan. We hopen eerder dat de toeschouwer zich met ons samen verdiept in de actuele vragen van onze maatschappij. De tentoonstelling zal in het Duits en het Frans zijn en is vanaf oktober 2013 in meerdere Zwitserse steden te zien.

Gabi Rahm

Bij de renovatie van het Longo maï-huis in Bazel hebben we de stellingen bedekt met een grote kopie van Piatti's lithografie.

40 jaar Longo maï in de coöperaties

In het kader van het 40-jarig bestaan zijn in alle Longo maï-coöperaties het hele jaar door verschillende activiteiten en festiviteiten gepland. Enkele data staan al vast. Op de coöperatie van Limans in Zuid-Frankrijk vinden van 27 juli tot 4 augustus filmvoorstellingen, circusvoorstellingen, sprookjesnachten, muziek en dansavonden plaats. Bij alle gelegenheden kan worden genoten van de kostelijke spijzen van eigen makelij. De boerderij Le Montois in de Zwitserse Jura viert haar feest op 30 juni. Hof Ulenkrug in het Duitse Mecklenburg had helaas op het moment van drukken van dit nummer nog geen datum vastgelegd. Daarentegen is Hof Stopar in Karinthië als eerste aan zet. Op 1 juni vanaf 16.00 uur kunt u daar terecht voor rondleidingen, tentoonstelling, debatten, eten, drinken, muziek en dans. Op Hof Stopar bestaat trouwens ook de mogelijkheid - zowel zomers als winters - het gastverblijf te reserveren. Het is groot genoeg voor 8 mensen. Het omliggende berggebied van de Karpaten biedt uitgebreide wandelmogelijkheden.

Mocht u zin hebben dit jaar een coöperatie te bezoeken, dan kunt u zich voor informatie en contactgegevens wenden tot de Stichting Pro Longo maï in Amsterdam. We hopen dat velen van de gelegenheid gebruik maken de mensen en de coöperaties van Longo maï te leren kennen.